

Jeg tager Sagen med forholdsvis No, idet jeg føler mig overbevist om, at ogsaa disse Herrer ville komme til at sande, hvad jeg udtalte før, at det bliver det danske Marked, de komme til at lægge Hovedvægten paa, og ikke det fremmede. Skulde jeg have taget fejl af den Stemning, jeg antager, der er i dette Ting om disse Spørgsmaal, da skal jeg være villig til at supplere de her foreslaede Bestemmelser med andre sigtende til at bevare vort eget Marked for det danske Landbrug. Mener man, at da Danmark er et korneksporterende Land, kan en Kornetold ikke have Betydning for Danmark, saa vil jeg dog henvise til, hvad der i øvrigt ligger aabent for alle at se, at i Gennemsnit af de sidste tre Aar, for hvilke der foreligger nøjagtig Angivelse, har der for Hvedens og Hvedemelets Vedkommende været en Overtalsindførsel i Danmark af 117,000 Tdr., og at der for Rugens Vedkommende har været for de samme tre Aar en Overtalsindførsel af omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. Jeg kender selvfølgelig overmaade godt den Betragtning, at en Told paa Kornvarer her kun vil fordyre den Produktion af Fødevarer, Smør o.s.v. som vi jo væsentligt maa støtte os til; men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at saa vidt jeg kan skønne, vil Jordbringen ikke blive til at mærke, naar Tolden ikke lægges paa saadanne Varer, som ere Hovedproduktionsmidlerne dertil, og det er Hveden f. Eks. ikke. Naar Indførselen vedbliver at blive fri for Foderstoffer, som Hvedekliid, Diefager, Majs, Havre o.s.v., gad jeg vide, om noget Driftsregnskab, ført ordentlig af en Landmand, vil vise, at nogen som helst Jordbrælle af Fødevarerproduktionen vilde have fundet Sted, dersom der havde været lagt en Told paa Rug og Hvede.

Der findes endnu en tredje Hovedbestemmelse i Lovforslaget, som gaar ud paa at overføre Udredelsen af Delinkventudgifterne fra Amtsfondene til Statskassen. Det er ikke nogen Bestemmelse af særdeles stor Betydning, men det er imidlertid noget, der vil blive til at mærke i Forbindelse med de andre Forslag, der ville komme til at virke i samme Retning som dette, til en Formindskelse af Hartkornsudgifterne. Efter dette Forslag vil der ikke finde nogen som helst Forandring Sted i de gældende Bestemmelser angaaende Delinkventudgifterne undtagen netop dette, hvem der skal betale dem, og da altsaa Forslaget har en udelukkende finansiel Betydning, har jeg anset det for rigtigt, at jeg som Finansminister optog det paa dette Lovforslag.

Hovedbestemmelsen i Lovforslaget er, som jeg allerede straks nævnte, den om Forhøj-

elsen af Brændevinsafgiften. Jeg mindede om, hvad der tidligere havde foreligget i saa Henseende, og jeg har ikke glemt den Modtagelse, som Forslaget fik i dette Ting fra Flertallets Side. Jeg haaber imidlertid, at Modtagelsen denne Gang vil blive en noget anden, ikke blot af Hensyn til den efter min Formening ikke for stærkt som Nødvendighed betegnede Omstændighed, at det overdragne Misforhold, som der er mellem Staten paa Ol og Staten paa Brændevin, ikke kan opretholdes, men jeg støtter ogsaa min Forventning herom derpaa, at en af Hovedindvendingerne forhen var den, og det baade i Landstinget og her, at man ikke ved at indføre en ny Forbrugsstat eller forhøje en bestaaende Forbrugsstat, som man antog vilde i Hovedsagen komme til at hvile paa det brede Lag i Befolkningen, skulde føde og fede Statskassen og Kommunkasserne, men at Udbyttet af en saadan Forbrugsstat maatte og burde saa vidt muligt komme de samme Lag i Befolkningen til gode med betydelige Nedsættelser i andre Forbrugsafgifter og ved Statens Anvendelse til, hvad man kaldte sociale Formaal, der særlig kunde komme disse Klasser til gode. Naar jeg nu vilde give en Overtag over, hvorledes de Love fra 1891 og 92 — jeg sigter herved til Lovene om Forandring i Toldtattens, i Fasthættelsen af Østtatten, Bestemmelserne om Alderdomsforsørgelse, om Sygekasser — og saa tillige den her foreliggende Lovforslag, naar det var Lov, i Forening vilde komme til at virke, naar de skulde virke fuldt ud, altsaa vare traadt fuldt i Kraft, hvilket jo vil være sket den 1ste Oktober 1895, ja, da er Forholdet det, at den forøgede Brændevinsafgift, som man, gaende ud fra den Kalkule, jeg angav før, maatte paa-regne, vilde være fra 3 Mill. til 7,818,000, altsaa ca. 4,800,000. Dertil kommer, at hvis Østtatten beregnes til den Tid at ville give 5 Mill., hvad der vil være Tilfældet, hvis man trods Forhøjelse i Afgiften vedbliver at forbruge det samme Quantum Ol som nu, altsaa 500,000 Tdr., saa vil den hele forøgede Konsumafgift naa op til 9,800,000 Kr., men ved de samme Love bleve den Gang Forbrugsafgifterne formindskede paa Sukker og Sten-olte med 5,900,000 Kr., Sygekassetilskuddet blev vedtaget med indtil $\frac{1}{2}$ Million og Tilskuddet til Alderdomsforsørgelse med indtil 4 Millioner (Modsigelse). So, for Staten og Kommunerne tilsammen, og det er det, det kommer an paa, naar vi underløge, hvad der er kommet de samme Lag i Befolkningen til gode. Dette er ikke en Op-gørelse over Statskassens Status, men over